

van Rotterdam.

In haar latere plannen voor Rotterdam-Oost (Het Lage Land/Alexanderpolder, samen met J.B. Bakema en J.M. Stokla, 1952-'59; Ommoord, vanaf 1962) is de rigoureuze herhaling van kleine eenheden vermeden. Het zijn wijken die gekarakteriseerd worden door schaalvergroting, levendigheid van beeld die is verkregen door de combinatie van laag-, middelhoog- en hoogbouw, en vooral door zeer veel open groene ruimte. 'De bewoner moet tot rust komen in zijn woonwijk, hij moet als hij niet werkt zijn oog kunnen vermeien in een ordelijke vriendelijke wereld waar vrouwen en kinderen de boventoon voeren.'

Hoewel deze vriendelijke wereld minder plan-baar bleek te zijn dan Lotte Beese in 1953 vermoedde, straalt van haar werk - dat ook nog het ontwerp van de Rotterdamse satellietstad Hoogvliet omvat - de bevlogenheid af om daar de voorwaarden en vormen voor te scheppen.

De waardering voor de verdiensten van Lotte Stam-Beese voor Rotterdam kwam tot uiting in haar onderscheiding met de Wolfert van Borselenpenning bij haar officiële pensionering in februari 1968 en haar benoeming tot ridder in de orde van Oranje-Nassau in april 1969.

Toen zij in 1971 haar actieve loopbaan beëindigde (zij bleef na haar pensionering nog enkele dagen per week doorwerken aan het uitbreidingsplan Rotterdam-Oost/Capelle aan den IJssel), was de soort stedenbouw waarvoor zij zich had ingezet enigszins in discredit geraakt. Nu, eind jaren tachtig, is de waardering voor de verschillende kwaliteiten ervan groeiende.